

marljivemu Vidku. Zato so pa zdaj Nikčevi „sladki“ prišli na vrsto; mati mu pa tudi ob „semnju“ niso dali nobenega boba, češ, da bo pomnil, kako se varuje pšenica za štruklje in bob.

Tablici pa še ni kraj. Jeseni jo dobi Nikec, ko vstopi v prvi razred. Konec leta jo bo spet z veseljem odložil in prepustil Pavlici, če bo le še — cela.

Pa ni dosti upanja. Nikec ni Videk! No, Pavlica bo pa tudi vesela, če ji kupijo čez nekaj let z novo torbico še novo tablico. *Ferd. Gregorec.*

Pomoč v sili.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

Po lokah cvetó krasne cvetlice: modre potočnice, rumene zlatice, preproste bele marjetice in Marijine solzice. Vse so krasne, vsaka po svoje. Tudi človeško srce je loka, diči ga lepa čednost pobožnosti, zlata zvestoba, cvetlica vseh čednosti — ponižnost in ljubezen do bližnjega, ki plače nad tujo nesrečo ter rada pomaga, kjer more.

Loko krasí cvetje vse leto od prve veternice do poslednjega očúma; najpestrejše in najkrasnejše seveda spomladi. Podobno procvitajo ali utegnejo procvitati čednosti v človeškem srcu vse žive dni, ali v resnici procvitajo največkrat in najkrasneje spomladi, za mladih dni, ko te rajске gredice še ne prerašča različni mah.

Evo vam primere.

* * *

Na Dobrovi stoji prav tik ribnika majhna kočá. Reva je že stara, iz hlodov stesana ter se nekam na stran nagiblje. Slamnata streha je ponekod nekoliko udrtá kakor star klobuk in okenca ima s papirjem prepleljena.

V tej koči živi stara štiriinosemdesetletna vdova Mazejevka. Stanuje tam sama, kakor jelka na polju.

Naselila se je bila tukaj z rajnim možem. Kupila sta si bila to borno kočo ter nekaj sveta. Dokler je še živel mož in sta bila še oba zdrava, nista znala, kaj je revščina, a pred osmimi leti je zatisnil stari Mazi oči ter pustil zapuščeno vdovo: ni imela ne otrok, ne sorodnikov, ne znancev, razven tamo v cerkvi Boga in pa kozo v hlevu. Za ta dva je živela in ta dva sta živila njo. Dan na dan je hodila v cerkev k prvi maši, potem pa brala svoji kozi listja ali pa jo gonila na pašo ob mejah. Tam se je pogovarjala ž njo kakor s človekom. Kadar pa se ji je srca polotila otožnost, je povzdignila oči tja k Vsegamogočnemu ter mu tožila svoje križe in težave. In nebeški Oče jo je čul ter blagoslovil njeno setev, da so se vaščani čudili: „Lejte si no, kako rad ima Bog staro Mazejevko! Reva, ne more dovolj pognojiti!“

Tudi letos je težek klas, da je veselje, a Mazejevka vendar joka. Vso zimo in vse poletje je bolehalala in sedaj, ko je prišel čas žetve, nima toliko moči, da bi si ta blagoslov božji požela ter spravila domov, kakor druga leta.

Da bi najela ženjice, ni denarja. Mogoče pa vendarle požanje z božjo pomočjo. Že dve jutri je lezla s srpom na njivo. žela, žela, našela snop ali dva — pa ji je pal srp iz tresoče se roke in sama se je zgrudila utrujena na zemljo.

Danes je spet zarana vstala iz postelje.

„Mili Bog“, je vzdihnila, „pokrepčaj me in ljubi angel varih, pomagaj mi, da bi danes požela vsaj polovico!“ tako je končala svojo jutranjo molitev.

Potem je šla na dvorišče h kozi. Ta je še spala.

„Vstani, kozica, vstani! moram na njivo. — Ná listja, danes sem ti dobro postregla, lipovo je — pa mi daj dosti mleka, veš.“

Koza je vstala, drgnila z glavo ob babico, lizala ji roko ter hlastno začela jesti.

Mazejevka jo je pomolzla, pozajtrkovala, stisnila srp in ruto pod pazduho, palico v roko ter se poslovila od koze: Koza, ti moja, zdaj odhajam. Krme imaš in vode tudi; nič ti ne bodi dolgčas — saj se kmalu povrnem, kmalu!“ pa je odlezla na polje.

Vzhod je škrlatasto žarel, in kadar je bila že blizu njive, so se vlili prvi solnčni žarki čez goro, in od cerkve sem je zapel zvon.

Starka je pokleknila, sklenila roke ter pozdravljala Njo, ki je morda tudi kdaj vršila takšno delo na polju nazarenskem, na kakršno se je danes Mazejevka odpravljala.

Vzela je srp v roke ter začela žeti. Ali slabotna ji roka ni mogla obdržati cele pesti na mah. Žela je skoro stebelce za stebelcem, in vendar se ji je začelo potiti čelo in noge so se ji tresle.

Kmalu je spustila srp iz rok, sedla na ruto, zakrila si oči ter krčevito zaplakala: „Mili Bog, mili Bog, kako požanjem jaz letos to zlato klasje? Že preveč je dozorelo, a če pojde tako, ga ves teden ne požanjem, in ga ne!“

Težko je, pretežko slabotnemu telesu delati, pretežko žalostni duši ne tožiti! In žena je tožila, da je težko povedati; celo veseli spev, ki je prihajal od vasi, je preslišala.

Osem deklet je šlo s srpi in z grabljami na grajščinsko polje žet poleglo žito.

Lice jim je cvetelo, oko se jim smejalo ter zorne mladosti polno srce je vzkipevalo v pesem:

Žela deva, žela travo
Na grajščinski je ledini,
Ko našela, se ozrla
V ono stran je po dolini,
Kjer je pasel brat Matijče
V deteljšču tri konjice.

Kadar pa so prišla k Mazejevki ter jo videla plakajočo, so malo postala.

„Kaj pa jokate, Mazejevka, kaj?“

Žena je vzravnala glavo, otrla si oči pa dejala: „O, Bog vas sprimi in ljubo zdravje vam daj, dekleta! Kaj bi ne jokala? Lejte: že tretji dan žanjem ta košček, pa vam ne pridem z mesta. Da bi se me že vendar usmilil mili Bog ter me vzel s sveta, ko nisem za nobeno delo več!“

„E, ne tožite tako, ne“, jo je tolažila Zavrlova Nežka. „Pojte domov, pojte, to vam bo že kdo požel.“

„Domov pojdem, domov, če že čem ali ne; saj nič ne opravim. — Ali škoda tega zlatega klasja, da se tukaj osiplje!“

„Nič ne skrbite, se ga bo že kdo usmilil. — Pa z Bogom, no!“

In dekleta so hitela naprej.

„Veste kaj, dekleta“, je izpregovorila Nežka, ko so odhajala, „kadar se bomo zvečer vračale s polja domov, požanjemo revi ta košček. Osem nas je, takoj bo na tleh.“

Dekleta so veselo pritrjevala, in ko so zvečer po solnčnem zahodu žela vdovi žito, so še veseleje prepevala kakor davi. — Dobro delo jim je bilo najboljše plačilo.

* * *

Ravno je prišla Mazejevka po solnčnem vzhodu zopet na polje, pa ko je zagledala požeto njivo, so ji solze zalile oči in zaklicala je: „Angel božji, ali si mi ti požel, ali si mi poslal dobrih ljudi?“

In od vasi sem je bilo slišati zopet veselo petje.

Ko so prišla dekleta k Mazejevki, je iztegnila roke k njim ter vzkliknila z jokom: „Zlate moje, poglejte no semkaj, čudo se je zgodilo!“

„Saj sem pravila, da se vas že kdo usmili!“ je rekla Nežka pa je hitela za drugimi.

Vdova je gledala za njimi, in ako morejo preprosta usta dovolj blagosloviti, blagoslavljala jih je, kolikor je vedela in znala.

A če blagoslavlja star človek, je podoben drevesu, ki siplje sladko sadje v naročje mimo idočim.

